

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Op weg naar de ondernemingskamer van het hof in Amsterdam was hij op goed geluk in de honderden meters lange trein een coupé binnengestoven, om weer meteen rechtsomkeert te maken, want uitgerekend daar zat mr. Franks, zijn tegenstrever van die middag, aan zijn naar later bleek omvangrijke pleitnotities te prutsen. Franks verwachtte nog een telefoontje in de zaak en het leek hem dus beter...

X zocht een andere coupé op en ondernam nog een manmoedige maar, naar eveneens later bleek, vergeefse poging iets van een samenhangend verhaal in elkaar te draaien. Hij was met een verweerschrift het laatst aan zet geweest en het was natuurlijk hemeltergend dat op nog geen tien meter van hem vandaan Franks aan een pleitnota zat te werken waarvan X de inhoud niet kende. Hij zuchtte maar eens. Zijn gedachten gingen terug naar de tijd dat hij van de huidige voorzitter van de ondernemingskamer, mr. W, nog Engels recht had gekregen. W was eeuwig gekleed in driedelige tweedpakken, compleet met zakhorloge. Om de *British looks* te vervolmaken rookte W voortdurend pijp, zelfs tijdens de les, want dat mocht toen nog allemaal.

Piepend en knarsend reed de trein Amsterdam CS binnen. Tien minuten later bleken Franks, nu in het gezelschap van zijn cliënt, en hij zich in dezelfde tram te bevinden, die met een slakkengang de opgebroken binnenstad doorkruiste. Het was warm, zeker voor de tijd van het jaar, en druk.

‘Dichter bij elkaar staan mensen’, maande de jolige bestuurder de zwijgende en licht zwetende massa. ‘Het weer is er naar.’

Bij de Prinsengracht stapten ze uit. Zijn cliënten waren er nog niet en X verkende het gebouw, dat veel geleek op het voormalige hof in Den Bosch: dezelfde indeling, het hoge plafond en het krakende parket op de verdiepingsvloeren. Vergane glorie, oordeelde hij, en wat tegenvallend, want onbewust

had hij de Ondernemingskamer geassocieerd met pracht en praal, al zou dat natuurlijk ook te maken kunnen hebben met de namen van de beursgenoteerde ondernemingen als Gucci, Corus en HBG. De zitting vóór hen was klaar en de voorzitter stooft de zaal uit met in zijn gevolg raadsheren, accountants en griffier.

X hees zich in zijn toga, wurmde een knoopje in de veters van zijn befje en zocht zijn cliënten op, die met vijf man sterk naar de hoofdstad waren getogen om het allemaal eens van dichtbij mee te maken. Ze hadden zich geschaard rond de koffieautomaat in de sober aangeklede wachtruimte.

De bode kwam partijen beneden halen. Het was de laatste zitting van die dag en het hof had haast. Franks begon voor te dragen uit eigen werk. Na een tiental minuten sukkelde de raadsheer ter linkerzijde van de voorzitter in slaap, en nog geen dertig tellen later volgde ook de raadsheer ter rechterzijde het goede voorbeeld. X kreeg het warm; tegen de tijd dat hij aan de beurt zou zijn had hij minstens een wekker nodig. Na drie kwartier kwam een eind aan het verhaal van Franks.

‘Hou het kort’, siste zijn cliënt. Dat deed hij dan ook; verwees, niet te missen voor de auteur zelf, naar een artikel van de voorzitter, met

efficiënte dienstmaagden in de titel, en maakte aan de hand van hem toegeschoven handgeschreven briefjes van zijn gevolg, nog wat hapsnap opmerkingen over het pleidooi van Franks. De enige vraag van de accountant aan zijn adres leek hem dodelijk voor de afloop van de zaak. Verdere vragen waren er niet. Misschien was een strijd tussen de aandeelhouders aan het eind van een zittingsdag niet boeiend genoeg. Vanuit een ander perspectief nu zag hij het hof terugkeren naar de raadkamer.

Op de gang foeterden zijn cliënten dat het een aard had. ‘Zouden die twee vannacht nog wel slapen?’ vroeg een van hen zich af. Hij beantwoordde nog wat vragen en sjokte, weinig tevreden met zijn prestatie terug naar de tram. Terwijl hij de toeristenstroom langs zich zag trekken drongen de eerste *Pensées sur l’escalier* zich al op.

Als hij vannacht maar zou kunnen slapen.

